

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

6.Bf.250/2023/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. december 15. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A halált okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. június 29. napján kihirdetett 10.B.44/2023/9. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. június 29. napján kihirdetett 10.B.44/2023/9. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő, halált okozó testi sértés büntetében, ezért őt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a kiszabott szabadságvesztés büntetésből a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által őrizetben töltött időt. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a vádlottat az eljárás során keletkezett 2.117.866.- forint bűnügyi költség viselésére kötelezte.

[2] Az ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére 3 munkanapot tartott fenn, majd a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott és védője enyhítésért fellebbeztek.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen a vádlott felmentése iránti indítványt terjesztett elő és csak másodlagosan kérte a büntetés enyhítését. A védő a sértett vonatkozásában beszerzett ítélet és elmeorvos szakértői vélemény megállapításainak ismertetését követően hangsúlyozta, hogy bár az elsőfokú bíróság meglátása szerint a vádlott is rendelkezik hasonló személyiségjegyekkel, mint a sértett és ezért lehetett a kapcsolatuk viharos, a vádlott vonatkozásában készült szakértői véleményben tett megállapítások ezt nem támasztották egyértelműen alá. A vádlott éngyenge, befolyásolható, szorongó személy, alárendelődés, passzivitás jellemzi. Gyakran cselekszik a saját érdeke ellen. Áldozatkész,

önmagát hajlamos a fantáziájában túlértékelni, a valóságban pedig alábecsülni. A szakértő aktuálisan a bűnisméltlés lehetőségét nem valószínűsítette. A védő kiemelte, hogy a vádlott az eljárás során végig ténybeli beismerésben volt, józan életet él, saját tulajdonú ingatlant szerzett és életének középpontjában a két gyermeke van, rendszeresen dolgozik. A cselekmény bekövetkezése után azonnal segítséget kért, mindvégig megbánó magatartást tanúsított.

[4] A védő felvetette a jogos védelmi helyzetet, mint büntethetőséget kizáró körülményt, amelyre az eljárás során nem kívántak hivatkozni, mivel a vádlott úgy nyilatkozott, hogy nem félt a sértettől, kezdetben azt sem hitte el, hogy képes volt embert ölni. A védő érvelése szerint azonban a konkrét helyzetben mégis jogos félelmet érezhetett a vádlott, aki nem azért vette magához a kést, hogy sérülést okozzon, hanem, hogy meg tudja védeni magát, ha a sértett bántalmazni akarná amiatt, mert el akarja hagyni őt. A védő álláspontja szerint a sértett boncolási és egyéb vizsgálati jegyzőkönyvei is alátámasztják azt, hogy a sértett nem ülőhelyzetben volt, amikor a szúrás érte, hanem a lábát emelte, ahogyan a vádlott is arra hivatkozott, hogy egy rúgómozdulatot érzékelt a sértett részéről. A védő kifejtette azon véleményét, miszerint a vádlott a cselekmény elkövetése idején a hanyagság (negligentia) állapotában lehetett, hiszen a saját képességeihez és lehetőségeihez mérten objektíve nem érzékelt az előre látható és elkerülhető eredményt, a szűrő mozdulatot nem akaratlagos cselekvésként élte meg. A leírtak alapján a védő azt a következtetést vont le, hogy a szándékos elkövetés a védenice terhére nem állapítható meg, a halált okozó testi sértés büntette miatt emelt vád alól indítványozta a vádlottat felmenteni. Másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta. Beadványához csatolta a vádlott munkáltatói igazolását, a gyermekei tanulói jogviszony igazolásait és egy nyilatkozatot az iskola igazgatójától arra vonatkozóan, hogy az édesanya a gyermekeket megfelelően neveli.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.551/2023/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően – példaértékű gyorsasággal – lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként érdemi lényegét tekintve, illetve kisebb kiegészítésekkel a vádirati tényállás szerint állapította meg az ítélet történeti tényállását, amely megalapozottnak, ennél fogva a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő. Az ítélet szóbeli indokolásában tett említést arról, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította, az írásbeli indokolás körében utalva a Be. 562. § (2) bekezdésében foglaltakra. A megállapított tényállás alapján a vádbeli bűncselekménynek az ítélet rendelkező részében írt minősítése törvényes, azonban az ítélet írásbeli indokolásából hiányzik a cselekmény jogi minősítésére utalás (Be. 561. § (3) bekezdés e.) pont), az csak a szóbeli indokolásban a vádra visszautalásként rögzült (9. sz. tjkv. 19. oldal első bekezdése). Emiatt a fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint a Be. 609. § (2) bekezdés d.) pontjában írt hatályon kívül helyezési ok nem valósult meg, mert ha szükséztől is, de az elsőfokú bíróság a jogi minősítésre vonatkozó indokolást teljesítette azzal, hogy a szóbeli indokolásban foglalkozott vele, illetőleg a büntetéskiszabási kérdések vizsgálata során a 22-24. pontokban írtak is ennek feleltethetők meg. A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket hiánytalanul számba vette. A vádlott büntetése a büntetési tétel alsó határához, semmint az irányadó középmértékéhez közelít, annak majdnem csak a fele. Valójában a törvényszék a szabadságvesztésnél és a közügyektől eltiltásnál azokat a mértékeket szabta ki, amelyeket az ügyészség a bűnösségnek a vád szerinti elismerése esetére

megajánlott. Ennél enyhébb büntetés alkalmazása ellenkezne a büntetési célokkal. Az ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

[6] Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 10. B.44/2023/9. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[7] A vádlott és védő által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozottan bírálta felül, tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, illetve a védő által a fellebbezése indokolásában előterjesztett felmentésre irányuló indítvány a Be. 584. § (3) bekezdés b) pontja értelmében nem vehető figyelembe, hiszen a Be. 583. § (3) bekezdése alapján előterjesztett fellebbezés a fellebbezéssel nem érintett ítéleti rendelkezésre a későbbiekben nem terjeszthető ki. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a bűncselekmény jogi minősítését érinti. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[8] A fellebbviteli bíróság azonban a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírált az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy a törvényszék nem vétett-e a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdés vagy a Be. 609. § (1) bekezdésében írt, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését.

[10] Törvényesen járt el a perbíróság, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki, majd az előkészítő ülésen a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen tért át tárgyalásra, ezt követően a tárgyalásra vonatkozó szabályokat maradéktalanul betartotta, a vádlottat a törvényes figyelmeztetéseket alkalmazva megfelelően kioktatta.

[11] Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekvősége tekintetében lényegében a vádirattal egyezően az ítélet [6] bekezdésétől a [20] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített, annyi eltéréssel, hogy az tartalmazza a sértetről megállapítható személyiségegyeket és a büntetett előéletét, ezzel szemben a bíróság mellőzte az arra vonatkozó megállapításokat, hogy a vádlott a sértettet korábban is bántalmazta volna, mivel ezen körülmények nem voltak kétséget kizáróan megállapíthatók. A törvényszék a váddal

egyezően, törvényesen minősítette a vádlott testi épség elleni cselekményét. A vádlott azzal a magatartásával, hogy egy 20 cm pengehosszúságú, fanyelű késsel egyszer, közepes erővel, a sértett jobb combja felső harmadának elülső felszínén 9,5 cm mélységben megszúrta a sértettet, aki ennek következtében a vádlott által értesített mentők kiérkezése előtt a vérvesztéses sokk okán életét veszítette, elkövette a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés bűntettét.

[12] A vádlott és a védő enyhítést célzó fellebbezése nem alapos.

[13] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az ítélete [23] és [24] bekezdésében helyesen tárta fel és értékelte. A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a fele (jelen ügyben 5 év.) A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a korábban írtak szerinti középértéktől eltérő mértékben, az enyhítő körülmények nyomatakára figyelemmel a vádlottat 3 év szabadságvesztésre ítélte.

[14] A törvényszék a Btk. 61. § (1) és 62. § (1) bekezdése alapján – helyesen – az elkövetőt a szabadságvesztéssel arányos tartamban a közügyek gyakorlásától is eltiltotta, mert cselekménye miatt a közügyek vitelére méltatlanná vált.

[15] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen határozta meg, és a Btk. 38. § (5) bekezdésére figyelemmel helyesen rendelkezett arról is, hogy a hozzátartozója sérelmére nyolcévi szabadságvesztéssel fenyegetett személy elleni erőszakos bűncselekményt elkövető vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[16] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint összességében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés és mellékbüntetés együttesen megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ban írt büntetési – különösen a speciálprevenციós – célok elérését, így az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[17] A törvényszék a vádlott által őrizetben töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján ugyancsak törvényesen számította be.

[18] Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség viselésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján törvényesen kötelezte a vádlottat.

[19] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[20] A fellebbviteli bíróság végzése a Be. 598. § (2) bekezdésén, valamint a Be. 605. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2023. december 15.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.44/2023/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.250/2023/5. számú végzése folytán 2023. december 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. december 15.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..